

MACHTELD VAN ZALINGEN

Een dode zonder naam.

Een moordenaar
die niet stopt.

Wie is het volgende
slachtoffer?

MOORD LUST

DE CRIME COMPAGNIE

DE VELUWE, 2003

Gedachteloos streekte ze de zachte vacht. Met de kat op schoot staarde ze naar de betonnen wereld onder haar. Haar aandacht werd getrokken door het enige stukje groen dat de buurt rijk was: de buurtspeeltuin met het trapveldje. Ze volgde een meisje van een jaar of vijf dat achter een bal aan hobbelde richting de goal. Het kind deed een poging om in het doel te schieten, waarin een blonde man met wijd gespreide armen klaarstond. Waarschijnlijk haar vader. Hij lachte uitbundig toen ze raak schoot, nadat hij de bal overduidelijk had laten gaan. Hij tilde het meisje op en gaf haar een kus.

Ze wendde haar gezicht af en stond abrupt op. De kat sprong weg en mauwde verontwaardigd nu hij in zijn slaap werd gestoord.

‘Niet mopperen, jij, je hebt lang genoeg...’ ‘Geluierd’, wilde ze zeggen, maar ze werd onderbroken door het geluid van een sleutel die in het slot van de voordeur werd gestoken.

Haar lichaam begon als vanzelf te trillen. De adrenaline die door haar lijf heen schoot, zorgde voor een pijnlijk, prikkend gevoel in al haar ledematen en in haar mond. Ze wilde wegduiken, onzichtbaar worden, oplossen in het niets.

De kamerdeur ging met een zwaai open.

Glimlachend stond hij op de drempel en keek haar aan. ‘Engel, wat sta je daar! Kom me eens fatsoenlijk begroeten.’ Zijn stem klonk vriendelijk, liefdevol bijna.

Ze twijfelde een seconde te lang.

Zijn gezicht betrok. Hij stapte naar binnen en gooide de deur met een klap achter zich dicht.

‘Waarom doe je nou zo? Ik heb alles voor je geregeld, álles. Je hoeft niets meer met die waardeloze ouders van je van doen te hebben. Je hebt een eigen appartement gekregen. Op je eenen-twintigste, weet je wel hoeveel geluk je hebt?’ Hij hield haar blik vast met zijn staalblauwe ogen, terwijl hij langzaam naar haar toe kwam.

‘I-ik weet het, sorry.’

‘Weet je wel hoeveel moeite ik hiervoor heb moeten doen? Welke risico’s ik loop? Heb je daar weleens over nagedacht?’

‘Ik zei toch sorry.’ *Nee, nee, dat kwam er verkeerd uit!*

Hij haalde uit. De klap kwam ergens tussen haar wang en haar oor terecht. De plek gloeide. Ze sloeg haar armen beschermend om haar hoofd en dook automatisch ineen, bedacht op de volgende klap.

‘Kijk nou wat je me laat doen!’ Hij vloekte. ‘Je maakt het me zo moeilijk om goed voor je te zijn. Jij wilt dit toch ook? Zeg me dat jij dit ook wilt.’ Hij keek haar ineens smekend aan.

Had hij tranen in zijn ogen? Misschien was het wel haar schuld, was ze niet dankbaar genoeg dat hij haar in huis had genomen. Zij had dit toch ook gewild? Hij zorgde voor haar, gaf haar eten en drinken, een kat, en een dak boven haar hoofd. Maar vooral: rust en afstand van haar ouders. Het enige wat zij hoefde te doen, was af en toe haar dankbaarheid tonen. Was dat nou zo erg?

Haar lichaam begon weer te trillen.

Hij pakte haar bij haar schouders, tilde haar kin op. ‘Meisje toch, wat is er met je aan de hand?’

‘I-ik voel me vandaag niet zo lekker, geloof ik.’ Ze was de laatste tijd zo moe.

‘Ontspan dan een beetje.’ Hij begon haar schouders te masseren.

Zijn indringende aftershavelucht drong zich op aan haar neusgaten. Ze probeerde haar walging te onderdrukken en richtte haar gezicht naar hem op.

Hij kuste haar lippen en fluisterde: ‘Je bent zo mooi, mijn engel.’

Er ging een rilling over haar rug.

Hij trok haar hardhandig mee naar de slaapkamer en knikte. ‘Doe het.’ Hij wees naar het pakketje dat op het bed lag.

Ze pakte het op en wilde naar de badkamer lopen toen hij zijn arm ineens voor haar uitstak en haar tegen haar keel terugduwde, de kamer in. ‘Hier blijven. Ik wil het zien.’ Hij bleef naar haar kijken terwijl hij de muziek opzette.

Alle haartjes op haar armen gingen rechtovereind staan bij het horen van de eerste klanken. Dat gebeurde elke keer weer. *Dante Symphony*. De muziek klonk alsof die rechtstreeks uit de hel kwam. Langzaam kleepte ze zich uit en liet de witte, zijden stof van de jurk over haar hoofd glijden. Het gouden koord dat erbij hoorde, knoopte ze om haar middel. Hij hielp haar met de vleugels op haar rug te bevestigen. Ze waren gemaakt van echte, witte ganzenveren. Groot en glanzend.

Toen ging ze voor hem staan en hield haar armen wijd, waardoor het verenkleed zich uitspreidde.

Hij boog en liet zich op zijn knieën zakken. ‘Zeg het, engel.’

Ze slikte. Ergens ver weg in haar hoofd hoorde ze de woorden die als verraderlijke judaskussen over haar lippen naar buiten zweefden en samen een zin vormden. ‘Je bent perfect,’ fluisterde ze.

TIEN JAAR LATER

De Veluwe, 2013

Manon staarde naar de berg puin voor haar. De graafmachine die bezig was geweest om het sloopafval weg te werken, reed nu traag achteruit de bouwplaats af. Collega's van de politie waren druk bezig om alles af te zetten met lint. Magnus wenkte haar dat ze door kon lopen, nu de plaats delict was veiliggesteld. 'Heb jij schoenhoesjes en handschoenen voor me?' vroeg ze aan Magnus, terwijl ze een gaap onderdrukte.

Ze was die ochtend voor dag en dauw opgestaan om samen met haar vriend Thijs naar Schiphol te rijden. Hij had Leontine, zijn ex, eindelijk zover gekregen dat hij zijn dochter van dertien weer mocht bezoeken. Na maandenlange telefonische discussies, waarvan Manon gelukkig maar een deel had meegekregen, was hij nu op weg naar Curaçao. Ze had zich de afgelopen maanden verschillende keren over zichzelf verbaasd, maar nu was ze geshockeerd. Door haar eigen gevoelens. Ze had een knagend gevoel in haar maag en last van oprispingen. Eigenlijk voelde ze zich ronduit misselijk. En dat kwam door Leontine. Daar had je het al. Ze slikte moeizaam de zure brok weg die weer omhoogkwam.

Als Thijs maar niet besloot om daar te blijven. Zijn dochter Mila was het belangrijkste in zijn leven. Ze schudde haar hoofd

alsof ze de gedachten er zo uit kon gooien en trok de plastic handschoentjes aan die Magnus haar intussen overhandigd had. *Laat je niet gek maken. Je kunt het prima in je eentje rooien, Dijkgraaf, je hebt nooit een man nodig gehad.* Ze stopte een donkere haarlok die was losgekomen uit haar staart achter haar oren.

Magnus keek haar onderzoekend aan. ‘Gaat het? Je lijkt zo afwezig.’

‘Jawel.’ Ze gaf Magnus een tikje tegen zijn bovenarm, ten teken dat hij voor mocht gaan.

‘Oké. We hebben het er blijkbaar later wel over,’ mompelde Magnus voor haar, terwijl hij een grote stap nam over een stuk puin heen.

Toen ze voor het gat stonden, begon haar hart ineens wilder te kloppen. ‘Dit is in elk geval geen stoffelijk overschot uit de tijd van het Klokbekevolk.’

Magnus staarde naar het plastic dat om het lichaam heen gewikkeld was. ‘Ja, waarom is daar geen melding van gemaakt?’ vroeg hij verbaasd. ‘Ik dacht dat het om een heel oud graf ging.’

‘Waar is de machinist van de graafmachine gebleven?’ Ze keek zoekend in de richting waarin hij was weggereden.

‘Hij moest de machine hier weghalen, maar hij komt zo deze kant op,’ wist een van de agenten die had geholpen de plaats delict veilig te stellen, te melden.

Wat een vreemd verhaal. Ze waren nog geen uur geleden door Guus gebeld met de mededeling dat er een stoffelijk overschot was gevonden op de bouwplaats van het zorgterrein Veldwijk in Ermelo. Een medewerker van het slopersbedrijf was bezig het puin van het afgebroken gebouw in een container te scheppen, toen er ineens een lichaam zichtbaar werd.

Magnus onderbrak haar gedachten. ‘Manon, hij komt eraan.

Laten we hem verderop opvangen in de keet, dat praat misschien wat makkelijker.'

Ze liep achter hem aan naar de machinist toe.

'Recherche,' zei Magnus, terwijl hij de man een hand gaf.

'Hans de Groot, Bos Slopersbedrijf. Zullen we in de keet gaan zitten? Ik heb even een bakkie nodig, geloof ik.' Hij wreef met een lomp gebaar de zweetdruppels van zijn voorhoofd die in zijn ogen dreigden te belanden.

'Natuurlijk, dat begrijpen we,' stelde Magnus hem gerust. Hij trok de deur van de keet voor de man open en liet hem begaan in het kleine keukentje.

Manon ging zitten op een van de stoffige plastic stoelen die rommelig rondom een witte tafel stonden opgesteld. De ruimte rook naar shag en filterkoffie. 'Bent u degene die de politie heeft gebeld?' vroeg ze, terwijl ze met haar vingers op de tafel trommelde. Magnus gebaarde naar haar dat ze rustig aan moest doen, maar daar had ze helemaal geen zin in. Voordat het forensisch team er was, wilde ze weten hoe de vork in de steel zat.

'Ja,' zei Hans met een zucht, terwijl hij zich op een stoel liet zakken. 'Ik moest nog een uurtje. Wilde net een maat bellen om even een pilsje te doen in de kroeg, toen ik een groot brokstuk wegschepte. En daar lag ineens wat vreemds, gewikkeld in plastic. Het leek wel een grote pop. Ik dacht dat ik wat aan m'n ogen mankeerde, dus sprong ik uit de graafmachine om dichterbij te kijken. Ik ben in het gat gekropen om het goed te kunnen zien. Toen zag ik dat het op een mens leek en ben ik er direct weer uit geklommen.' Hij nam een slok van zijn koffie, zijn hand trilde.

'En toen hebt u meteen de politie gebeld?' vroeg Magnus.

'Ja. Logisch toch?' Hij nam een pakje shag uit zijn borstzak en begon een shagje te rollen.

'Weet u ook hoe het eruitzag voordat het gesloopt werd? Dus

wat er op die plek stond? Of er überhaupt wat stond?’ Ze slikte weer iets zurigs weg.

‘Ik ben niet bij de sloop geweest, maar herinner me wel een beetje hoe het gebouw eruitzag. Volgens mij was het de kruipruimte. Van het oude opvanghuis Villa Magnolia. Of misschien van een van de bijgebouwen.’

‘Dus u wilt zeggen dat het stoffelijk overschot onder het gesloopte pand begraven lag?’ vroeg Magnus verbaasd.

‘Ja, dat moet wel. Op die plek stond het gebouw. Niks anders.’

Haar telefoon ging over. ‘Ja? Is goed, we zijn klaar. We komen eraan.’ Ze stond op en gaf Hans een hand. ‘Geeft u uw telefoonnummer aan mijn collega voor als we nog vragen hebben?’ Ze keek naar Magnus. ‘Het forensisch team is er.’

‘Ik kom er zo aan,’ zei Magnus terwijl hij het nummer van de man opsloeg. ‘Zijn er nog plattegronden van de panden die hier stonden? Misschien dat uw werkgever die heeft?’

Hans knikte. ‘Ik denk dat we daar wel aan kunnen komen.’

Manon wreef in gedachten verzonken over haar kin en staarde naar de graafmachine, die nu tussen de keet en de plaats delict geparkeerd stond. Verderop kon ze haar collega’s zien, die druk bezig waren met de omgeving onderzoeken. Er zou vast weinig meer te vinden zijn na al die sloopwerkzaamheden.

Hoe was de dode verzeild geraakt in de kruipruimte van een ggz-gebouw? En wie zat daarachter?